



RZECZPOSPOLITA POLSKA  
PROKURATURA REJONOWA  
W ZGIERZU  
ul. Łódzka 20  
95-100 Zgierz  
tel.: (42) 716-11-37, fax.: (42) 716-06-39



2025-09-12 / 75

Zgierz, dn. 12 września 2025 r.

4202-0.Pa.207.2025

Dot. uchwała Nr LI/662/18

Prośbę o stwierdzenie Przewodniczącego  
Opinie KSP. Prośbę o uzgodnienie  
terminu XX Sesi. RMZ 25.09.2025  
Informator eSesja.

Wojewódzki Sąd Administracyjny  
w Łodzi  
za pośrednictwem  
Rady Miasta Zgierza

16.09.2025  
PRZEWODNICZĄCY  
Rady Miasta Zgierza  
Łukasz Wroblewski

W załączeniu przesyłam skargę prokuratora z dnia 12 września 2025 r. dot.  
uchwały Nr LI/662/18 Rady Miasta Zgierza z dnia 28 czerwca 2018 r.

Prokurator Rejonowy  
w Zgierzu  
Janusz Tomczak





**RZECZPOSPOLITA POLSKA  
PROKURATURA REJONOWA  
W ZGIERZU**

ul. Łódzka 20  
95-100 Zgierz

tel.: (42) 716-11-37, fax.: (42) 716-06-39

Zgierz, dnia 12 września 2025 r.

**4202-0.Pa.207.2025**

**Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi**

ul. Piotrkowska 135

90-434 Łódź

za pośrednictwem:

Rady Miasta Zgierza

**Skarżący:** Prokurator Prokuratury Rejonowej w Zgierzu, ul. Łódzka 20, 95-100 Zgierz

**Organ:** Rada Miasta Zgierza, Plac Jana Pawła II nr 16, 95-100 Zgierz

**SKARGA**

- I.** Na podstawie art. 3 § 2 pkt 5, art. 8 § 1, art. 50 § 1, art. 53 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U.2024.935) - zwanej dalej: p.p.s.a., zaskarżam uchwałę Nr LI/662/18 Rady Miasta Zgierza z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie zasad usytuowania na terenie Gminy Miasto Zgierz miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych (Dz. Urz. Woj. Łódzkiego z 2018 r. poz. 3821) – w całości.
- II.** Zaskarżonej uchwale zarzucam, iż została wydana z istotnym naruszeniem prawa, tj.:
- 1) art. 12 ust. 3, ust. 5 i ust. 7 w zw. z art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.2023.2151 t.j.) – zwanej dalej: u.ww.t., w zw. z art. 2 i 7 Konstytucji RP oraz § 143 w zw. z § 131 ust. 1 i § 12 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U.2016.283 t.j.), polegające na ustaleniu w § 1 ww. uchwały zasad usytuowania miejsc sprzedaży

i podawania napojów na terenie Gminy Miasto Zgierz, o jakich mowa w art. 12 ust. 3 u.w.w.t. w sposób arbitralny, bez uprzedniego uzasadnienia projektu uchwały wymaganego dyspozycją § 131 ust. 1 w zw. z § 143 i § 12 przywołanego rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów, a w konsekwencji z naruszeniem zasady demokratycznego państwa prawnego, tj. art. 2 i 7 Konstytucji RP nakazującej przestrzeganie przez prawodawcę zasad poprawnej legislacji oraz działanie przez organy władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa, albowiem brak wyczerpującego uzasadnienia uchwały uniemożliwia ocenę zgodności z prawem uchwalanych przepisów przez jednostki pomocnicze na etapie ich obligatoryjnego opiniowania na zasadzie art. 12 ust. 5 u.w.w.t., czyniąc opiniowanie to pozornym przez właściwe organy nadzoru oraz przez sądy administracyjne w toku kontroli sądowoadministracyjnej, w szczególności z punktu widzenia realizacji przez stanowione przepisy celów i nakazów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, skonkretyzowanych w jej preambule oraz w art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 4) i art. 12 ust. 7, a zatem m.in. obowiązku podejmowania przez organ stanowiący działań zmierzających do ograniczania spożycia i dostępności alkoholu oraz obowiązku uwzględniania przy podejmowaniu ww. uchwały postanowień gminnych programów profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych;

- 2) art. 12 ust. 3 u.w.w.t. poprzez zawarcie w § 2 pkt 3) ww. uchwały regulacji dotyczącej warunków konstrukcyjnych, w tym odniesienia się do bliżej nieokreślonej opinii urbanistycznej właściwego wydziału Urzędu Miasta Zgierza, a dotyczących tego jak powinny wyglądać miejsca sprzedaży i podawania napojów alkoholowych (tzw. ogródki piwne), które to unormowania zostały uchwalone z przekroczeniem upoważnienia ustawowego wynikającego z powołanych przepisów ustawy.

**III.** Na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. wnoszę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.



## UZASADNIENIE

Rada Miasta Zgierza uchwaliła w dniu 28 czerwca 2018 r. uchwałę Nr LI/662/18 w sprawie zasad usytuowania na terenie Gminy Miasto Zgierz miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych.

Przedmiotowa uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego w dniu 19 lipca 2018 r. pod pozycją 3821 i nie była przedmiotem rozstrzygnięcia nadzorczego ani orzeczenia sądu administracyjnego.

Na wstępie należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.2023.2151 t.j.) – zwanej dalej: u.w.w.t., organy administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego są obowiązane do podejmowania działań zmierzających do ograniczania spożycia napojów alkoholowych oraz zmiany struktury ich spożywania, inicjowania i wspierania przedsięwzięć mających na celu zmianę obyczajów w zakresie sposobu spożywania tych napojów, działania na rzecz trzeźwości w miejscu pracy, przeciwdziałania powstawaniu i usuwania następstw nadużywania alkoholu, a także wspierania działalności w tym zakresie organizacji społecznych i zakładów pracy.

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 pkt 4) u.w.w.t., zadania w zakresie przeciwdziałania alkoholizmowi wykonuje się przez odpowiednie kształtowanie polityki społecznej, w szczególności m.in. ograniczanie dostępności alkoholu.

Przepis art. 12 ust. 3 u.w.w.t. z kolei stanowi, że rada gminy ustala, w drodze uchwały, zasady usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych. Zaś zgodnie z ust. 5, rada gminy przed podjęciem uchwały w tym przedmiocie zasięga opinii jednostki pomocniczej gminy. Zgodnie z ust. 7, maksymalna liczba zezwoleń, o której mowa w ust. 1, usytuowanie miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych oraz godziny sprzedaży napojów alkoholowych uwzględniają postanowienia gminnych programów profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych oraz przeciwdziałania narkomanii.

Ogólną kompetencję do stanowienia aktów prawa miejscowego zawiera art. 94 Konstytucji RP wskazujący, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Powyższa regulacja wprost wskazuje, że rady gmin mogą uregulować tylko te kwestie, które zostały im przekazane przez ustawodawcę i jedynie w zakresie, w jakim zostały przekazane. Podjęte uchwały mogą zatem uszczegóławiać regulacje ustawowe, lecz nie mogą ich zastępować.

Podstawę prawną do wydania zaskarżonej uchwały stanowił w szczególności przywołany art. 12 ust. 3 u.w.w.t., który upoważniał radę gminy do ustalenia, w drodze uchwały, zasad usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych.

Przywołane przepisy ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie dają jednak organowi stanowiącemu prawo miejscowe pełnej swobody. Swobodę tę ogranicza bowiem konieczność realizacji celów i zadań publicznych, określonych w preambule oraz art. 1 i art. 2 u.w.w.t.

W preambule powołanej ustawy ustawodawca wskazał na główny cel i przedmiot ochrony oraz wiodącą dyrektywę interpretacyjną przepisów tej ustawy stwierdzając, że życie obywateli w trzeźwości jest niezbędnym warunkiem moralnego i materialnego dobra Narodu. Cel ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi wskazuje również na to, że organy jednostek samorządu terytorialnego powinny realizować poprzez podejmowanie działań zmierzających do ograniczania spożycia napojów alkoholowych oraz zmiany struktury ich spożywania, inicjowania i wspierania przedsięwzięć mających na celu zmianę obyczajów w zakresie sposobu spożywania tych napojów, działania na rzecz trzeźwości w miejscu pracy, przeciwdziałania powstawaniu i usuwania następstw nadużywania alkoholu, a także wspierania działalności w tym zakresie organizacji społecznych i zakładów pracy.

Wyrażone w ustawie cele związane z ograniczeniem nadmiernej dostępności alkoholu mają więc charakter wiążących norm prawnych (wyrok WSA w Łodzi z 11.02.2020 r., III SA/Łd 1013/19, LEX nr 2784869). Na tę ostatnią okoliczność zwrócił uwagę także Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 3 stycznia 1995 r. w sprawie o sygn. akt SA/Kr 2937/94, stwierdzając, że jeżeli cel jest wytyczony przez ustawę wprost, a podmiot realizujący tę właśnie ustawę wykonuje w jej ramach działania nie zmierzające do realizacji tego celu, to można uznać, że działa on niezgodnie z prawem, a nawet bez podstawy prawnej. NSA podkreślił, że przeciwdziałanie alkoholizmowi lub wychowanie w trzeźwości wymaga środków rzeczywiście i faktycznie zmierzających do ograniczenia spożycia alkoholu i jego dostępności. Również w wyroku z 23 stycznia 1996 r. w sprawie o sygn. akt II SA 2792/95 NSA stwierdził, że uchwały rad gmin w sprawie ustalenia liczby punktów sprzedaży napojów alkoholowych oraz zasad usytuowania tych punktów winny być podporządkowane realizacji celu ustawy, to jest między innymi ograniczenia dostępności alkoholu i tworzenia warunków motywujących powstrzymanie się od spożywania alkoholu.



Należy zatem stwierdzić, że swoboda gminy w zakresie tworzenia norm prawnych ustalających zasady usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych jest ograniczona przez obowiązek realizowania celów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Tym samym wskazane zasady usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych nie mogą mieć charakteru dowolnego, lecz wymagają przez organ stanowiący przedstawienia uzasadnienia związanego z realizacją celów tej ustawy. Tworzenie więc zasad, które stoją w sprzeczności z zadaniami gminy postawionymi przez ustawodawcę oznacza naruszenie prawa.

Przechodząc do zarzutów podniesionych w skardze, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały odniesiono się w istocie tylko do tego, że powodem jej uchwalenia jest okoliczność, że w dniu 9 marca 2018 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Wskazana nowelizacja – w art. 4 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz.U.2018.310) przewidywała, że dotychczasowe uchwały rad gmin wydane na podstawie art. 12 ust. 1 i 2 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie uchwał wydanych na podstawie art. 12 ust. 1 i 3 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

W związku z powyższą nowelizacją organ podjął zaskarżoną uchwałę. W uzasadnieniu do uchwały nie odniesiono się w żaden sposób do zapisów gminnego programu profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, poza ogólnym wskazaniem, że projekt uchwały uwzględnia jego postanowienia, co stanowi w istocie istotne naruszenie art. 12 ust. 7 u.w.w.t.

Organ nie wskazał również powodów, dla których przyjął takie, a nie inne zasady usytuowania na terenie gminy-miasta miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych, w tym zasady doboru obiektów chronionych, odległości oraz dlaczego wybrano taki, a nie inny sposób pomiaru odległości (§ 1 ust. 5 uchwały). Organ nie wskazał również jakimi przesłankami kierował się uznając, że przyjęta odległość jest wystarczająca do realizacji obowiązku ograniczenia dostępu do alkoholu, wynikającego z ustawy oraz dlaczego te, a nie inne obiekty postanowiła chronić i dlaczego zaproponowany w niej sposób pomiaru odległości jest jej zdaniem właściwy. Uchybienia te uniemożliwią przeprowadzenie faktycznej kontroli nad tym, czy badana uchwała została podjęta zgodnie z celami ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Tak sformułowane uzasadnienie uchwały nie uzasadnia w sposób rzeczywisty przyjętych w uchwale rozwiązań i należy uznać, że w istocie ma ono charakter pozorny. Tak sporządzone uzasadnienie narusza przepisy § 143 w zw. z § 131 ust. 1 i § 12 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U.2016.283 t.j.), albowiem zgodnie z ich dyspozycją projekty aktów prawa miejscowego winny zawierać dołączone do nich uzasadnienie.

Zgodnie zaś z § 12 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów, uzasadnienie projektu powinno zawierać przedstawienie możliwości podjęcia alternatywnych rozwiązań oraz informację o wyniku podejmowanych w tym zakresie działań dotychczasowych, a nadto szczegółowe wyjaśnienie potrzeby wejścia w życie projektowanego aktu.

Wobec powyższego, należy więc przyjąć, że dołączony do zaskarżonej uchwały tekst pod tytułem „UZASADNIENIE” – z uwagi na podniesione uchybienia, nie jest w istocie uzasadnieniem aktu prawa miejscowego, o którym mowa w przywołanych przepisach rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów.

Nadto tylko znajomość rzeczywistych motywów planowanej regulacji i racjonalnie przewidywanych jej skutków (w oparciu o faktycznie istniejące i ujawnione dane) daje realną możliwość jednostkom pomocniczym gminy do przeprowadzenia rzetelnych konsultacji i wydania w pełni wartościowych opinii, o których mowa w art. 12 ust. 5 u.w.w.t. Brak wskazanych informacji w uzasadnieniu przedmiotowej uchwały uczynił więc to opiniowanie *de facto* fikcyjnym.

Wprawdzie, co do zasady, uregulowania ustawy o samorządzie gminnym nie wprowadzają obowiązku uzasadniania uchwał organów samorządu, jednak w świetle zasady demokratycznego państwa prawnego i adresowanego do wszystkich organów władzy publicznej nakazu działania na podstawie i w granicach prawa (art. 2 i art. 7 Konstytucji RP) niedopuszczalne jest podejmowanie aktów władzy publicznej, w tym uchwał organów samorządu, bez ujawnienia przyczyn przemawiających za konkretnym rozstrzygnięciem (*por.* np. wyrok NSA z 17 stycznia 2013 r., sygn. akt I OSK 1170/12; z 14 lutego 2013 r., sygn. akt II OSK 2522/12). Wymóg działania na podstawie prawa, w połączeniu z zasadą zaufania, rodzi po stronie organów władzy publicznej obowiązek motywowania jej rozstrzygnięć. Ponadto obowiązek powyższy jest elementem zasady jawności działania władzy publicznej, będąc zaliczanym do standardów demokratycznego państwa prawnego (*por.* wyrok NSA z 8 czerwca 2006 r., sygn. akt II OSK 410/06). Powyższy obowiązek wynika także z przywołanych przepisów rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów.



Dodatkowo należy wskazać, że szczególne znaczenie ma uzasadnienie w przypadku uchwał o charakterze uznaniowym, do których należy zaliczyć uchwały realizujące delegację przepisów art. 12 ust. 1, 2 i 3 u.w.w.t. Brak uzasadnienia uchwały, zaliczanej do uchwał podejmowanych w ramach tzw. uznania administracyjnego, stanowi w świetle art. 147 § 1 p.p.s.a. istotne naruszenie procedury podejmowania uchwał, uniemożliwiające w praktyce sądowi faktyczną ocenę jej legalności (tak też: wyrok WSA w Białymstoku z dnia 22 marca 2011 r., sygn. II SA/Bk 837/10, wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. II SA/Go 694/16). Tak naprawdę należy stwierdzić, że treść § 1 zaskarżonej uchwały nie dotyczy zatem kwestii zasad usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych, lecz określa warunki, w jakich nie może być prowadzona ta sprzedaż i podawanie tych napojów.

Tak opisane dowolnie i bez wyczerpującego uzasadnienia ustalenie zasad usytuowania na terenie Gminy Miasta Zgierza miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych w zaskarżonej uchwale czyni iluzoryczną realizację celów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, a przez to istotnie narusza przywołane przepisy art. 12 ust. 3, 5 i 7 w zw. z art. 1 i 2 u.w.w.t. Zatem organ uchwalając akt prawa miejscowego w tym przedmiocie musi wyjaśnić w odniesieniu do konkretnych realiów występujących na terenie danej gminy, jakie były podstawy faktyczne i prawne rozumowania, które doprowadziły organ do podjęcia w sprawie określonego rozstrzygnięcia i aby możliwa była ocena tego rozumowania (tak też: wyrok WSA w Białymstoku z dnia 22 marca 2011 r., sygn. akt II SA/Bk 837/10, wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt II SA/Go 694/16, wyrok WSA w Krakowie z 3.12.2021 r., III SA/Kr 870/21).

Również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 3 marca 2020 r. w sprawie o sygn. akt III SA/Łd 1014/19 wskazał, że uzasadnienie uchwały, które nie spełnia powyżej wskazanych kryteriów pozwalających na poznanie przyczyn usytuowania punktów sprzedaży alkoholu powoduje, iż nie sposób ustalić jakie były merytoryczne powody podjęcia uchwały w zaskarżonym kształcie. Jednocześnie Sąd wskazał, że tak zasadniczego uchybienia w zakresie podstawy rozstrzygnięcia i argumentacji przemawiającej za jej prawidłowością, organ nie może konwalidować w drodze odpowiedzi na skargę.

Jednocześnie organ uchwalając zaskarżoną uchwałę dopuścił się naruszenia art. 12 ust. 3 u.w.w.t. poprzez zawarcie w § 2 pkt 3) ww. uchwały regulacji dotyczącej warunków konstrukcyjnych, w tym odniesienia się do bliżej nieokreślonej opinii urbanistycznej właściwego wydziału Urzędu Miasta Zgierza, a dotyczących tego jak powinny wyglądać miejsca sprzedaży i podawania napojów alkoholowych (tzw. ogródki piwne), które to

unormowania zostały uchwalone z przekroczeniem upoważnienia ustawowego wynikającego z powołanych przepisów ustawy.

Należy wskazać, że przywołany przepis ustawy nie stanowi dla gminy upoważnienia do określenia w uchwale lokali, w których możliwe jest prowadzenie sprzedaży i podawania napojów alkoholowych. Nie może on określać wymogów dla pomieszczeń, w których ma być prowadzona taka sprzedaż, ponieważ leży to w gestii wyłącznie ustawodawcy (*por.* wyrok WSA w Gliwicach z 22 stycznia 2019 r. o sygn. III SA/Gl 1267/18, wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z 22 maja 2019 r. o sygn. II SA/Go 251/19 i z 7 lutego 2019 r. o sygn. II SA/Go 874/18 i wyrok WSA w Krakowie z 6 grudnia 2018 r. o sygn. III SA/Kr 1079/18).

W regulacji zawartej w § 2 pkt 3) uchwały przewidziano dopuszczenie sprzedaży alkoholu w ogródkach piwnych definiując co jest ogródkiem piwnym, lecz w rzeczywistości uchwała reguluje warunki architektoniczne jakim winny odpowiadać miejsca sprzedaży i podawania alkoholu. Stanowi to zatem przekroczenie delegacji ustawowej, o której mowa w art. 12 ust. 3 u.w.w.t. (wyrok WSA w Łodzi z 11.02.2020 r., III SA/Łd 1013/19, LEX nr 2784869).

Zgodnie z przepisem art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U.2024.935) – p.p.s.a., sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Stosownie zaś do treści art. 3 § 2 pkt 5) p.p.s.a, kontrola ta obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej.

Legitymacja prokuratora do zaskarżenia niniejszego aktu prawa miejscowego wynika z przepisów art. 8 § 1 p.p.s.a, oraz art. 50 § 1 p.p.s.a, który stanowi, że uprawnionym do wniesienia skargi jest m.in. prokurator. Zgodnie natomiast z przepisem art. 53 § 2a i § 3 p.p.s.a, prokurator może wnieść skargę na akt prawa miejscowego w każdym czasie i nie jest on ograniczony terminem.

Ponadto legitymacja prokuratora do wniesienia skargi do sądu administracyjnego nie jest ograniczona przesłankami materialnoprawnymi. Prokurator wnosi skargę w sprawie dotyczącej interesów innych osób i jedyną podstawą jego legitymacji skargowej jest ochrona obiektywnego porządku prawnego. Nie ma więc w tym przypadku konieczności wykazania naruszenia interesu prawnego określonej jednostki lub interesu społecznego. Prokurator może wnieść skargę na uchwałę organu gminy bez wezwania przed wniesieniem skargi właściwego organu gminy do usunięcia naruszenia prawa (uchwała NSA w Warszawie 7 sędziów NSA z dnia 10 czerwca 1996 r. o sygn. akt OPS 2/96, ONSA 1997/1/1).

Mając na względzie powyższe okoliczności, zaskarżenie przedmiotowej uchwały w całości należy uznać za zasadne i konieczne. Z podniesionych wyżej względów należy stwierdzić również, że obowiązująca nadal uchwała istotnie narusza prawo i w istocie jej dalsze wykonywanie jest niemożliwe, co musi prowadzić do stwierdzenia jej nieważności w całości.

W związku z tym, wnoszę jak w *petitum* skargi.

PROKURATOR  
Jan Solderhoff

**Załącznik:**

odpis skargi



